

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Mokotowa w W. z dnia 24 sierpnia 2017

Pozwem z dnia 28 kwietnia 2016 roku (data wniesienia do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie) powód H. I Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie w elektronicznym postępowaniu upominawczym od pozwanego T. G. kwoty 3.252,28 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29 kwietnia 2016 r. do dnia zapłaty oraz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego w łącznej wysokości 941,41 zł.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany w dniu 10 lipca 2013 roku zawarł z V. Bank (...) Oddział w Polsce umowę kredytową. Pozwany zobowiązał się do spłaty zadłużenia na zasadach określonych w umowie. W związku z nieuregulowaniem w terminie zaległości Bank wypowiedział pozwanemu umowę pismem z dnia 15 maja 2015 roku, po czym wezwał pozwanego do zapłaty. Z uwagi na brak spłaty zaległości, Bank na podstawie umowy z dnia 3 sierpnia 2015 roku zbył pozostałą do zapłaty wierzytelność przysługującą od pozwanego na rzecz powoda. O cesji powód poinformował pozwanego na piśmie oraz wezwał go do zapłaty zaległości. Powód wskazał, że na wymagalne roszczenie składa się kapitał w wysokości 3.172,25 zł, odsetki umowne liczone od kapitału wg zmiennej stopy procentowej wynoszącej w stosunku rocznym czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP, naliczonych w okresie obowiązywania umowy w wysokości 80,03 zł.

(pozew, k. 1-4, 39-40v)

Nakazem zapłaty z dnia 12 lipca 2016 r. wydanym w postępowaniu upominawczym, Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie nakazał pozwanemu T. G. zapłacenie na rzecz powoda sumy wskazanej w pozwie wraz z kosztami postępowania w terminie 2 tygodni od doręczenia nakazu lub wniesienie w tymże terminie sprzeciwu.

(nakaz zapłaty, k. 5)

Pozwany T. G. wniósł sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty domagając się oddalenia wywiedzionego powództwa w całości.

W uzasadnieniu pozwany podniósł zarzut nieistnienia zobowiązania wskazując, że roszczenie zostało w całości uregulowane przelewami na rachunek bankowy powoda do dnia 30 maja 2016 r. Nadto pozwany wskazał, że nie został prawidłowo poinformowany o cesji wierzytelności, nie otrzymał wezwania do zapłaty ani informacji o stanie zadłużenia, wobec czego nie był w stanie wyjaśnić sytuacji bezpośrednio z powodem.

(sprzeciw, k. 11-12)

W odpowiedzi na sprzeciw pozwany podtrzymał żądanie pozwu i zaprzeczył jakoby pozwany uregulował w całości roszczenie objęte niniejszym powództwem. Podniósł, iż pozwany na tą okoliczność nie przedstawił żadnych dowodów. Nadto wskazał, że pozwany zawarł z powodem ugodę jednak pozwany nie wywiązał się z jej warunków.

(pismo k. 59-61)

Na rozprawie w dniu 6 czerwca 2017 r. pozwany przyznał, że zawarł z poprzednikiem prawnym powoda umowę o kartę kredytową, korzystał z niej a w chwili wypowiedzenia umowy na karcie było zadłużenie w wysokości 2600-2700 zł. Pozwany wskazał jednak, że podczas wyjazdu zagranicznego została ona skradziona i posługiwała się nią osoba trzecia. Na te transakcje została złożona reklamacja, która pozostała bez odpowiedzi. Pozwany wyraził wolę ugodowego rozwiązania sprawy i rozłożenia należności w wysokości 2400 złotych na raty.

(protokół rozprawy k. 79-79v)

Pozwany, zobowiązany do zajęcia stanowiska w zakresie woli zawarcia ugody przez pozwanego, pod rygorem uznania, że brak stanowiska oznacza brak woli zawarcia ugody, nie zajął stanowiska.

(bezsporne)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany T. G. zawarł w dniu 10 lipca 2013 roku z V. Bank (...) Oddział w Polsce umowę kredytu odnawialnego na mocy której miał możliwość wielokrotnego korzystania z kredytu dokonując transakcji do wysokości przyznanego przez Bank limitu kredytowego z użyciem przyznanej mu karty kredytowej. W chwili zawarcia umowy limit kredytowy wynosił 1100 złotych. Na podstawie ust. 4.1 umowy pozwany zobowiązany był do spłacania kredytu oraz uiszczania kosztów obejmujących odsetki, opłaty, prowizje, na warunkach wskazanych w umowie. Stopa oprocentowania kredytu był zmienna i wynosiła w stosunku rocznym czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP- w chwili zawarcia umowy 16 % w stosunku rocznym. (3.6) Nadto strony ustaliły, że w przypadku powstania zadłużenia przeterminowanego, Bank nalicza odsetki w powyższej wysokości do chwili jego powstania do dnia całkowitej spłaty (5.1)

(dowód: umowa, k. 42-49)

Pozwany aktywnie korzystał z kredytu odnawialnego wykorzystując go w całości i dokonując częściowych spłat.

(historia operacji karty kredytowej k. 66-70)

W związku z zakończeniem działalności prowadzonej w (...) Bank wypowiedział pozwanemu umowę w dniu 14 maja 2015 roku za dwu miesięcznym wypowiedzeniem i poinformował, że całkowita kwota zadłużenia pozwanego wynosi 3.275,83 złotych. Wskazał również numer rachunku bankowego celem dokonywania miesięcznych wpłat. W okresie wypowiedzenia powód korzystał z karty kredytowej.

(pismo k. 65, historia operacji karty kredytowej k. 66-70)

W dniu 3 sierpnia 2015 r. pomiędzy powodem reprezentowanym przez (...) Towarzystwo Funduszy Inwestycyjnych S. A. w K. a V. Bank (...) Oddział w Polsce została zawarta umowa sprzedaży wierzytelności, obejmująca m.in. pozostałą do zapłaty wierzytelność przysługującą wobec pozwanego z tytułu przedmiotowej umowy kredytu odnawialnego.

(dowód: wyciąg z umowy przelewu wierzytelności wraz z aneksem (k. 71-75)

Pismem z dnia 4 sierpnia 2015 roku pozwany został poinformowany o dokonanej cesji wierzytelności wynikającej z ww. umowy kredytu oraz o aktualnym łącznym stanie zadłużenia na kwotę 3.455,15 zł.

(pismo k. 50)

W dniu 19 sierpnia 2015 r. pomiędzy H. I Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym a pozwanym została zawarta ugoda odnośnie do zasad spłaty zaległości wynikającej z umowy z dnia 10 lipca 2013 r. Pozwany oświadczył, że jest zobowiązany uiszczyć na rzecz Funduszu kwotę 3.431,85 złotych tytułem zaległości wynikającej z powyższej umowy i że zaległość ta jest bezsporna i wymagalna. Zaległość ta uwzględniała odsetki ustawowe naliczone na dzień sporządzenia ugody. Pozwany wyraził zgodę na powiększenie tej należności o odsetki ustawowe naliczane do dnia całkowitej spłaty (3970,59 złotych) a Fundusz wyraził zgodę na spłatę ratalną po 80 złotych miesięcznie zgodnie z ustalonym harmonogramem.

Pozwany zapłacił jedynie cztery raty z ugody. Wobec niewywiązywania się pozwanego z postanowień ugody powód wezwał pozwanego do zapłaty pod rygorem odstąpienia od ugody i postawienia w stan wymagalności całej kwoty zadłużenia w wysokości 3229, 75 złotych.

(ugoda k. 60-62, wezwanie k. 63)

Do dnia wniesienia pozwu w niniejszej sprawie pozwany nie uregulował należności w żadnej części .

(bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie złożonych do akt sprawy dokumentów, które zostały szczegółowo omówione powyżej. Autentyczność tych dokumentów nie budziła wątpliwości, żadna ze stron tej wiarygodności nie kwestionowała.

Sąd uznał zeznania pozwanego za wiarygodne jedynie w zakresie potwierdzającym zawarcie umowy z poprzednikiem prawnym powoda , zawarcia ugody oraz korzystania z karty kredytowej . Jako niewiarygodne Sąd ocenił zeznania pozwanego w zakresie w jakim twierdził, że zadłużenie na karcie kredytowej w części związane jest z jej użyciem przez osoby nieuprawnione (kradzież karty poza granicami kraju) albowiem pozwany nie przedstawił na tą okoliczność żadnych dowodów. Zaznaczyć trzeba, że w sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany twierdził, że zadłużenie nie istnieje, ponieważ zostało w całości spłacone, nie przedkładając jednak żadnych potwierdzeń wpłat czy innych dokumentów uprawdopodobniających ten fakt. Z tych względów okoliczność tą Sąd uznał za nieudowodnioną a wszystko to wskazuje, iż twierdzenia pozwanego są niewiarygodne i należy do nich podchodzić z dużą ostrożnością .

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało uwzględnieniu w całości.

W niniejszej sprawie strona powodowa H. I Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. wnosil o zasądzenie od pozwanego kwoty 3.252,28 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 29 kwietnia 2016 r. (od dnia wniesienia pozwu) do dnia zapłaty.

Strona powodowa wskazała, że dochodzoną pozwem kwotę stanowi wierzytelność, którą nabyła na podstawie umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 3 sierpnia 2015 r. od V. Bank (...) Oddział w Polsce , pierwotnego wierzyciela pozwanego i wynika ona z umowy kredytu z dnia 10 lipca 2013 r. zawartej pomiędzy wierzycielem pierwotnym a pozwanym.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Zgodnie z § 2 powołanego przepisu wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Jak stanowi art. 513 § 1 k.c., dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie.

Przelew wierzytelności jest zatem umową, na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). Przedmiotem cesji mogą być przede wszystkim wierzytelności rozumiane jako prawa podmiotowe przysługujące wierzycielowi do żądania od dłużnika spełnienia świadczenia, w tym zarówno całe wierzytelności jak ich części (zob. Koziół G., Komentarz do art. 509 Kodeksu cywilnego [w:] Kidyba A. (red.) Kodeks cywilny. Komentarz. Tom III. Zobowiązania – część ogólna, Lex 2014; Ciepła H., Komentarz do art. 509 Kodeksu cywilnego [w:] Gudowski J. (red.), Kodeks cywilny. Komentarz. Księga trzecia. Zobowiązania, Warszawa 2013; zob. też wyrok Sąd Najwyższego z dnia 11 grudnia 2009r., V CSK 184/09).

Uzasadniając swoją legitymację procesową w niniejszej sprawie powód w pismach procesowych wyjaśnił, w jaki sposób nabył wierzytelność przysługującą pierwotnie V. Bank (...) Oddział w Polsce . Do akt sprawy przedłożył również dokumenty wykazujące nabycie wierzytelności, które nie były przez pozwanego kwestionowane.

Z treści umowy kredytu jednoznacznie wynikało, że V. Bank (...) Oddział w Polsce udzieli pozwanemu kredytu odnawialnego, z którego klient będzie mógł wielokrotnie korzystać dokonując transakcji do wysokości przyznanego przez Bank limitu kredytowego w wysokości początkowo 1.000 złotych a w późniejszym okresie od 500 złotych do

25.000,00 złotych (ust. 3.1, 3.2 umowy), a klient zobowiązuje się spłacać kredyt oraz uiszczać koszty obejmujące m.in. odsetki (ust. 4.1 umowy).

Klient uprawniony był do dokonania spłaty zadłużenia w każdym czasie w całości lub w części nie mniejszej niż minimalna kwota spłaty, której wysokość i termin płatności Bank wskazuje w wyciągu (ust. 4.3 umowy).

W ust. 3.6 umowy wskazano, iż stopa oprocentowania kredytu jest zmienna i wynosi w stosunku rocznym czterokrotność wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego. Stopa oprocentowania Kredytu zmienia się wraz ze zmianą wysokości stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, która w dniu zawarcia umowy wynosi 4.00, a więc w dniu zawarcia Umowy stopa oprocentowania Kredytu wynosi 16% w stosunku rocznym. W takiej samej wysokości strony ustaliły również wysokość odsetek naliczanych od zadłużenia przeterminowanego. Jednocześnie, zgodnie z treścią ust. 12.3 umowy Bank uprawniony był do wypowiedzenia umowy w każdym czasie z zachowaniem dwumiesięcznego okresu wypowiedzenia.

Z uwagi na zaprzestanie działalności, Bank wypowiedział pozwanemu umowę z zachowaniem powyższego okresu wypowiedzenia a pozwany zobligowany był do spłaty zadłużenia, jednak tego nie uczynił.

Podkreślenia wymaga, że **w dniu 19 sierpnia 2015 roku pozwany zawarł z powodem ugodę w której potwierdził zarówno fakt istnienia jak i wysokości zadłużenia , potwierdził również, że wskazana zaległość w wysokości 3431,85 złotych jest bezsporna i wymagalna.** Zaległość ta, wraz z naliczonymi dalszymi odsetkami do dnia spłaty została pozwanemu rozłożona na raty, które miał spłacać zgodnie z harmonogramem . Pozwany po uiszczeniu niecałych czterech rat zaprzestał spłacania a powód postawił w stan wymagalności całość zadłużenia. W świetle powyższego, dokonując oceny całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie, Sąd uznał, że strona powodowa wykazała istnienie wierzytelności w stosunku do pozwanego, zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 3 kwietnia 2017 r. przedstawiła w jaki sposób powstało zadłużenie pozwanego . Bezzasadne okazały się natomiast twierdzenia pozwanego co do nieistnienia należności wobec całkowitej spłaty. Nie znalazły one bowiem żadnego odzwierciedlenia w złożonych do akt dokumentach, z których wynikało, że wierzytelność nadal istnieje i jest wymagalna. **Pozwany nie przedstawił żadnych dowodów spłaty a jego twierdzenia w tym zakresie pozostały gołosłowne.** Nadto, w kontekście zawartej ugody, która w sposób precyzyjny określała z czego wynika należność i w jakiej jest wysokości nie sposób również uznać, że pozwany zadłużenia tego nie aprobował . **W toku procesu pozwany w ogóle nie próbował wykazać i nie wykazał, by istniała okoliczność, która czyniłaby żądanie pozwu niezasadnym.** Natomiast wobec faktu, iż pozwany już wcześniej uzyskał od wierzyciela rozłożenie długu na raty i mimo tego uzgodnionych ustaleń nie realizował, brak było podstaw do rozłożenia należności na raty przez Sąd. Pozwany swoją postawą nie daje bowiem gwarancji regularnego spłacania rat. Z kolei powodowy Bank nie zaaprobował nowej ugody, której warunki przedstawił powód na rozprawie w dniu 6 czerwca 2017 roku.

Stosownie do treści zawartej umowy, aż do dnia wniesienia pozwu powód był uprawniony nie tylko do domagania się od pozwanego niespłaconego kapitału (tj.3175,25 zł) ale również do naliczania pozwanemu odsetek umownych od niespłaconego kapitału liczonych wg zmiennej stopy procentowej wynoszącej w stosunku rocznym 4-krotność wysokości stopy kredytu lombardowego NBP (art. 359 § 2¹ k.c.) i skapitalizowania tych odsetek na dzień wniesienia pozwu (80,03 zł) a następnie domagania się dalszych odsetek – ustawowych – od całej należności w oparciu o art. 482 §1 kc od dnia wniesienia pozwu .

Mając zatem na względzie całość powyższych rozważań, Sąd uznał, iż powód wykazał należne mu od pozwanego świadczenia związane z umową kredytu z dnia 10 lipca 2013 r. , i na podstawie art. 354 kc Sąd zasądził całą kwotę dochodzoną niniejszym pozwem, o czym orzekł w pkt. 1. sentencji wyroku.

Orzeczenie o kosztach procesu Sąd oparł na treści art. 98 § 1 k.p.c. Wobec treści rozstrzygnięcia w przedmiocie żądania głównego pozwany, strona, która przegrała proces, obowiązana jest zwrócić powodowi poniesione przez niego koszty procesu. Na koszty procesu poniesione przez powoda złożyły się w niniejszej sprawie: opłata od pozwu w kwocie

100,00 zł, wynagrodzenie pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym w kwocie 1.200,00 zł, ustalone zgodnie z przepisem § 2 pkt 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r., poz. 1804 j. t.) oraz kwota 17,00 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w wyroku.